

Добродошли на мој сајт!

Збирка песама „Северни град” настала је на исти начин као и све моје претходне збирке. Песме сам писала на руском језику, а затим их преводила на матерњи српски.

Желела бих да кажем неколико речи о томе како сам почела да пишем на руском језику и како је то утицало на мој живот, на моје схватање смисла живота и смисла нашег постојања.

Све је почело 2018. године са мојом првом песмом «Когда-нибудь», у слободном преводу на српски „Једном”. Неколико година пре овог за мене значајног догађаја, из љубави према руском језику, почела сам самостално да га учим. Одувек сам желела да научим руски језик, али сам живела другачијим начином живота и никако нисам у томе успевала. А онда су се десиле велике промене у мом животу и жеља ми се коначно остварила. Испоставило се да је руски језик вратио смисао у мој живот, смирујући ме и тешећи ме у тешким тренуцима, враћао ми је изгубљену наду и веру, подсећао ме је на то да се ништа не дешава случајно и да ће све бити онако како треба да буде.

Да, схватала сам да између мене и руског језика постоји некакава невидљива, необична веза, некакво необјашњиво преплитање. Али никада нисам ни помислила да ћу почети да пишем песме на руском и да ће то заувек променити мој живот.

Био је то веома тежак период у мом животу, препун различитих проблема, као и разних промена како на спољашњем плану, тако и на унутрашњем. Нисам успевала да се снађем у новонасталој ситуацији, да се снађем међу свим тим новим збивањима, једноставно нисам могла да схватим шта ми се дешава. Била сам потпуно изгубљена, тужна, без наде, уплашена, као да сам изгубила тло под ногама. Изгубила сам смисао живота и нисам могла да видим излаз из таквог стања. Али било ми је савршено јасно да не могу више да живим као пре, већ да је потребно да почнем нешто да мењам. Тражила сам свој нови животни пут.

У једном тренутку, док сам седела на каучу, одједном су ми у глави зазвучале речи «когда-нибудь», у преводу на српски „једног дана”. Пошто нисам имала никакво искуство по том питању, нисам знала да ли да их записујем или не. Ипак сам узела оловку и свеску и записала их. Онда сам мало сачекала. Ускоро је читава песма «Когда-нибудь», у слободном преводу на српски „Једном”, почела да одзвања у мојој глави и убрзо сам је имала на папиру. Гледала сам у папир и нисам могла да верујем својим очима. Јесам ли ја стварно написала песму на руском језику?! За мене је то било чудо!

Тада су почеле да ми долазе и друге песме. Записивала сам их и убрзо ми је свеска била пуна песама.

Док сам писала песме, мењала сам се изнутра, иако то тада нисам примећивала. Све око мене се мењало, мој живот се мењао. Очигледно сам већ корачала својим новим животним путем.

Захваљујући уметности већ је била створена нека врста плодног тла за почетак мог новог живота. Тада сам схватила да уметност може да ствара чуда. Отвара врата неког другог света и живот се чини потпуно другачијим. Али треба да водимо рачуна о томе каквом се врстом уметности бавимо. Да ли нам она омогућава да растемо и да се духовно развијамо? Да ли нам помаже да постанемо бољи? Да ли наша уметност помаже другим људима?

Ово је, по мом мишљењу, најважније питање које треба да постави себи сваки уметник, без обзира да ли се бави сликарством, да ли је писац или песник, певач или глумац или се бави нечим другим.

Главно је да његова уметност буде у служби добра, да буде корисна за друштво, за срце и душу сваког човека и наравно за њега самог.

Руски језик је мој извор надахнућа. Веома сам захвална што сам добила тако посебан дар, иако је потребно много труда и посвећености да би се писало на страном језику, а затим преводило на свој матерњи језик. Али ја осећам да је то мој позив и трудићу се да га радим најбоље што могу.

Свако од нас добио је дар од Бога, одређени таленат, који је скривен унутар нас. Мораћемо да га потражимо. Када га пронађемо, морамо искрено да волимо свој дар, да га ценимо и да му служимо, упркос свим препрекама на које често наилазимо на путу.

Тај таленат може бити било шта. Да, он може да се испољи кроз уметност, али и кроз било који други рад. На пример кроз подучавање, бригу о деци или старима, кроз рад у кухињи, у фабрици или болници... Уопште није важно. Главно је да свако од нас воли оно што ради, да у дубини душе зна да је то његов позив, да верује да му управо тај таленат - дар од Бога помаже да се духовно развија, упркос свим тешкоћама са којима се сусреће на свом путу.

Духовни раст је најважнији у животу човека. Сваки пут када скренемо са правог пута, почињемо да сумњамо у исправност онога што радимо и начина на који размишљамо. Понекад чак одбацујемо свој таленат, подлежемо притиску друштва, падамо у разна искушења и почињемо да идемо погрешним путем. И, следствено томе, губимо мир. И обрнуто, враћајући се на исправан пут, поново задобијамо мир. Због тога, треба увек да се сетимо да чак и када паднемо, треба одмах да устанемо и да се вратимо на исправан пут.

Тада схватамо да нас управо духовни раст спасава, указујући нам на то да је потребно да непрестано себе исправљавамо, да се мењамо на боље. Јер мењајући себе, утичемо на цео свет, мењамо га, чак и ако то можда не знамо или не примећујемо.

Времена су тешка, посебно за душу и срце, па морамо да их чувамо. Јер управо су наше душе и наша срца - наш унутрашњи врт. Уколико срце и душу испуњава љубав, тада ће у врту цветати најлепше цвеће. Међутим, ми морамо стално да радимо у врту, да сваки дан чупамо коров који непрестано ниче. Тај коров су све наше слабости и страсти, као што су завист, љубомора, похлепа, мржња, бес, сујета, разврат, гордост... То су све наше најгоре особине које прете да униште мирисно цвеће, да освоје читав врт и да истерају љубав из наших срца и душа. И како онда да живимо без љубави у нашој унутрашњој пустоши?!

Због тога морамо стално да водимо рачуна о својим мислима. Уколико су наше мисли добре, великодушне, тихе, спокојне, онда оне доносе добро у наша срца и душе, испуњавајући их љубављу, а мирисно цвеће цвета у нашој унутрашњој бапти. Али често нас нападају помисли и лоше мисли. Ако их не препознамо или из било ког разлога не зауставимо, тада сами пуштамо коров у свој врт. И уколико тај коров не почупамо, убрзо

ће наше цвеће да увене и цео врт зарашће у коров. Замислите само како изгледају такво срце и таква душа, у каквом се страшном стању налазе!

Зато морамо духовно да растемо и да се развијамо! Само тако ћемо имати снаге да заштитимо наша срца и душе и да их на крају сачувамо.

Сада бих желела да поделим са вама нека своја рзмишљања о песмама.

Све у животу пролази. Проћи ће и живот. Али песме су те које остају, остављајући своје трагове у нашем свету. Пут до особе којој су потребне у одређеном периоду живота, оне саме проналазе.

Јер песме, оне су моћне...Само један стих може много да утиче на човека, да дотакне дубину његове душе, да згреје његово срце и у потпуности измени његов поглед на свет, на живот.

Уколико је неко усамљен песме му могу правити друштво и отворити врата неког другог света, где време другачије тече и где га увек чекају они који га разумеју.

Некоме може бити болно, тешко, али он ћути и скрива своју бол у себи. Можда би и желео да заплаче, да ублажи бол, али не може да пусти ни једну сузу. Међутим, песме могу да га дирну и да му натерају сузе на очи. Тада му постаје лакше, јер део свог бола предаје сузама.

Неко други се осећа узнемирено, тужно, безнадежно, можда чак и непрестано плаче.Тада песме смирују, враћају изгубљену наду.

А неко, можда, читајући песме, само жели да се опусти, одмори од свега или ужива у њиховој лепоти.

Јер песме имају невидљиву моћ!

Оне нас често подсећају да је живот борба, да је тежак. Дајући нам утеху, враћајући нам наду и веру, поручују нам да морамо да се боримо, да се никада не предајемо и да увек идемо напред, ма колико то некада било тешко.

Такође нас често подсећају да је љубав најважнија у животу. Зато треба да се трудимо да гајимо што више љубави у нашим срцима и душама. Тада ћемо боље разумети и себе, и друге, лакше ћемо праштати, мање ћемо се вређати, никога нећемо лако осуђивати. Тако ћемо постајати срећнији, радоснији, безбрижнији.

Све нам ово може бити чудно и несхватљиво, али када осетимо силу и енергију песама, тада ћемо моћи све да разумемо. Премда можда не треба да се трудимо да све разумемо. Можда треба само више да верујемо и да осећамо.

Могла бих да напишем још много тога, драги моји читаоци, али пустићу своје песме да говоре уместо мене. Трудим се и трудићу се да служим свом позиву, да пишем песме на руском, а затим их преводим на матерњи српски, да их објављујем и дарујем их вама, с надом да ће оне дотаћи ваше душе и ваша срца.

С љубављу,
Тијана